

skulle hans Wartpenge ophøre, og han skal entlediges med en Pension af den Størrelse, som vilde have tilkommet ham paa den Tid, Embedet blev inddraget. Denne Bestemmelse finder jeg paa ingen Maade at være billig, eller at kunne sættes i Samklang med en rigtig Betragtning af Statstjenestens Natur. Den Embedsmand, som i en Række af Aar har staaet paa Wartpenge, er meget ofte slet ikke Skyld i, at han ikke senere er bleven brugt, og jeg kan derfor ikke indsee, hvorledes man kan sætte ham tilbage i en langt mindre god Stilling, end han tidligere har været i, fordi Staten har undladt at gjøre Brug af den Tjeneste, som altid stod til dens Disposition at raade over. Men denne Paragraph vil sandsynligvis heller ikke nu faae megen Indflydelse, hvis Udvalgets Forslag i det Hele følges; thi til Udvalgets Forslag hører ogsaa, at det hele Spørgsmaal om Wartpenge, og hvorledes disse skulle have Indflydelse paa Pensionen, skal skydes tilside. Nu kan jeg vel være aldeles enig med Udvalget deri, at Wartpenge snarere maa betragtes som fortløbende Gage, eller i det mindste som en fortløbende Deel af Gagen, end at de skulle betragtes som Pension; men det forekommer mig da paatrængende nødvendigt, at den hele Materie om Wartpenge dog endelig maa reguleres, og hertil vilde der ogsaa gives den bedste Leilighed, naar man alvorlig lagde Hæand paa at ordne det ved Lov, som jeg tillod mig at antyde som en meget væsentlig Fornødenhed for vor hele Tilstand.

Hvad jeg endnu kunde have at bemærke, angaaer den Maade, hvorpaa man har foreslaaet at pensionere Enkerne. Jeg kan heller ikke her finde, at Udvalget har bragt noget Bedre i Forslag; jeg finder det langt naturligere, at ogsaa Enkernes Pension bringes i et nærmere Forhold til Mandens Tjenestetid, og til det, som Staten maa antages at have opsparet for ham, end at gjøre Pensionens Størrelse alene afhængig af den Gage, hvorpaa Manden staaer ved sin Død, uden Hensyn til, om han har tjent i kortere eller længere Tid. Jeg troer, at det ogsaa i finantseel Henseende vilde blive meget bebyrdende for Staten, om Enkens Pension blev bestemt til en mindre Quotient af den Gage, som Man-

den har ved sin Død, end om den blev fastsat til en større Quotient af den Pension, hvortil han da vilde have været berettiget. Det selvsamme synes at have været Tilfældet her som ved Embedsmændenes Pensionering, at det ikke har forespæret det ærede Udvalg i den Klarhed, hvori jeg troede det maatte staae for det, at det ikke blot kommer an paa Pensionens blotte Størrelse i ethvert enkelt Tilfælde, men at Pensionens Størrelse i Forbindelse med dens Varighed er det, som egentlig gjør Udslaget for Staten. Det vil ogsaa her være Tilfældet, at den Enke, som i en tidligere Alder kommer til at nyde en i Forhold til Mandens Tjenestetid usforholdsmæssig stor Pension, vil være langt mere til Last for Staten, end en bedre aflagt Embedsmands Enke, som ogsaa selv i Almindelighed vil være i en højere Alder, naar hendes Mand dør. Jeg troer, at det med Hensyn til Enkers Pension ikke mindre end med Hensyn til Pensioner i det Hele maa fastholdes, hvad et Par ærede Rigsdagsmænd allerede have antydet, at her ikke handles om en Forsørgelsesanstalt, men at her handles om hvad Staten ifølge Statstjenestens Natur og Gageringsmaaden i vort Land er Embedsstanden skyldig. Men heraf følger, at der overalt, hvor Spørgsmaalet er om nogen Pension, er at tage strengt Hensyn til Statstjenestens Varighed, og at Pensionerne jævnt maae stige med Tjenesteaaarene. Men derfor mener jeg ikke, at man behøver at gaae op til nogenstunde at gjøre Pensionerne til 100 pCt. af Gagen. Det er aldeles ikke min Mening; jeg troer, især naar de uviste Indtagter, som ere forbundne med Embeder, forandres til visse Indtagter, at man ikke i noget Tilfælde behøver at lade Pensionerne stige højere op end til tre Fjerdedeel af Gagen. Forskjellen mellem min Anskuelse og Udvalgets er her ikke saa betydelig. Udvalget vil, at man skal gaae op til 66 $\frac{2}{3}$ Procent, og jeg mener, at man skal gaae op til 75 pCt. af Gagen. Men Hovedforskjellen imellem Udvalgets og min Anskuelse er, at jeg mener, at man skal lade Pensioneringen for det 5te til det 40de eller 45de Aar stige langsomt efter en jævnt fremadskridende Scala, ihedetfor at Udvalget foreslaaer at gjøre stærke Spring i de første 5 Aar, og derpaa at